

Branimir Štivić

M E H

3. 3.–1. 4. 2023

artKIT

M E H, intermedijski projekt mladega uveljavljajočega se umetnika Branimirja Štivića, proučuje medialnost zraka, odprtost dihajočih teles v ozračje in dihanje vseh živih in neživih bitij/stvari. Umetnikova fascinacija z zrakom in ozračjem izhaja iz misli, da smo od samega začetka bivanja »potopljeni v zrak«, da so pljuča prvi organ, ki se ob rojstvu sreča z okoljem, in da smo ljudje, kot dihajoča telesa, del ozračja. Dihanje tako ni odnos do predmetov, ampak do ozračja, pri čemer koža predstavlja krhko membrano, ki ločuje dva prostora, napolnjena z zrakom – znotraj in zunaj. Sistem dihalnih teles/zračnih blazin in delovanje dihanja si lahko predstavljamo kot ritem odplačevanja »kisikovega dolga« v neskončni igri ekonomije (inflacije) telesa.

M E H je modularni zračni sistem, ki temelji na izdihu, napihovanju in koliziji zraka z okoliškimi predmeti. Delo je sestavljeno iz zračne turbine, sintetične tkanine, bioplastike, velikega trstikovca (Arundo Donax), po meri izdelane elektronike/mehanike/programske opreme in »dihajočih teles«. Z zrakom napolnjene vreče reproducirajo ritem dihanja na podlagi meritev lokalnih sprememb v količini izdihanega ogljikovega dioksida. Zrak, ki priteče iz vreče, aktivira trstična piskala, ki proizvedejo zvok. Veliki trstikovec (Arundo Donax) je sredozemska rastlina, ki kot sredstvo za hitro rast uporablja zračne mehurčke ter biomaso. Zaradi votle notranjosti so trstiko uporabljali za izdelavo tradicionalnih inštrumentov in delov inštrumentov, kot so meh, »diple« in »sopile«. Mehovi so pravzaprav tehnološki podaljški pljuč za prenos delovanja ali pretvorbo zraka v vetrne oscilatorje in zvočne objekte. So inštrumenti potencialne izraznosti kože, ki z raztezanjem in praznjenjem pripoveduje svojo zgodbo.

Da bi izpostavil živost in performativni vidik dela M E H, je Branimir Štivić v programskem jeziku Max/Msp izdelal instrument s posebnim fizičnim krmilnikom, ki omogoča izvedbo akcije dihanja na več mehkih hkrati. Predelan industrijski senzor za merjenje količine izdihanega CO₂ pa omogoča beleženje, procesiranje in reproduciranje dihalnega zapisa na kraju samem. Enak senzor in podobno kombinacijo programske opreme je Štivić uporabil že v predhodnih performansih v živo in z njimi usmerjal baročne cerkvene orgle, klasične lajne, sintezo zvoka ter grafične prikaze osciloscopa. Izdihani zrak se snema v štirih medsebojno nepovezanih digitalnih vsebnikih, od tam pa je skozi štiri izhodne odprtine preusmerjen v mehove, ki se napihnejo. Cevi iz trstikovca so pritrjene na meh, ki pretvarja zrak v vibracije ter na podlagi ritma performerjevega dihanja ustvarja kompozicijo. Frikcije, tenzije, zdrsi in mehanski zvoki, ki nastajajo med napihovanjem meha, ustvarjajo ritmičnost kompozicije, ki se staplja z razpotegnjenim ritmičnim dronenjem. Ko v bližini ni dihajočega telesa ali ko so senzori izklopljeni, sistem avtonomno zaživi kot D I H A J O Č I Z B O R ter odigra vlogo instrumenta produkcije in reprodukcije, v prisotnosti dihajočega telesa pa algoritem izvaja utelešeno akcijo in prikazuje tempo dihanja/napihovanja telesa objekta. M E H je kompleksen tehnobiološki lažno avtopoetičen sistem, ki za preživetje uporablja odpadne snovi človeškega telesa (izdihani CO₂). Je razširjeni zbor vseh živih bitij, ki ga poganja avtomatiziran dihalni meh, ki temelji na izdihu.

BIOGRAFIJA

Spletna stran

Branimir Štivić (1991, Cerić) je diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Zagrebu, smer Novi mediji. Magistriral je iz programskega inženiringa na Fakulteti za organizacijo in informatiko v Varaždinu. Njegov primarni medij je zvok, ki se nato prepleta z drugimi mediji skozi umetniški proces, ki temelji na programski kodi, DIY elektroniki in improvizacijskih tehnikah. Njegovo področje dela vključuje multimedijske instalacije, performanse, zvočno umetnost, razširjeno kinematografijo, video sintezo, eksperimentalno glasbo, kibernetiko, zvočne in svetlobne instalacije, umetnost algoritmov, nevronske mreže, umetno inteligenco itd. Multidisciplinarni pristop uporablja kot orodje za raziskovanje percepcije, verjetnosti, teorije sistemov, matematičnih modelov in celičnih avtomatov, procesne glasbe, zvoka, pnevmatike, kinetike in sinteze strojnega učenja. V fokusu njegovega trenutnega zanimanja je dihanje, zrak, atmosfera, strojno učenje, najdeni posnetki, spomini, nevronska sinteza, biološki sistemi, animizem, vitalnost predmetov in materije v dobi tehnosfere in antropocena. Sodeloval je z DB Indoš: House of Extreme Music Theatre, pri predstavi I:O: posvečena Ivanu Martincu, rekonstrukcija knjige posnetega Dreyerjevega filma »La Passion de Jeanne d'Arc«, (knjižnica ELIPSE, Split, 1980). Njegova dela so bila razstavljen in uprizorjena v Muzeju sodobne umetnosti Zagreb, galeriji Šira, Ateljehjih Žitnjak, galeriji Prozori, Laubi, Pogonu Jedinstva, Kazamatu, NMG@Praktika, na Device_art festivalu 7.012 ter na festivalih sodobnega plesa Monoplay in Barutana kot tudi festivalih eksperimentalnega zvoka ZEZ, VectorHack in SineLinea. V okviru rezidenčnega programa »on-the-fly« je nastopil v Het Orgelpark v Amsterdamu, v okviru programa ZEXxSonica AIR pa je kot umetnik SHAPE+ nastopil v Cankarjevem domu v Ljubljani. Sodeloval je v projektu Reassemble Lab: Weatherscapes, ki ga je organiziral festival FIBER v Amsterdamu.

KONTEJNER

Produkcija: KONTEJNER | biro sodobne umetniške prakse, Zagreb, Hrvaška

Postprodukcija: KID KIBLA

Projekt je bil prvotno zasnovan in izveden v okviru rezidenčnega programa in izobraževanja projekta Re-Imagine Europe.

Branimir Štivić

M E H

3. 3.–1. 4. 2023

artKIT, Glavni trg 14, Maribor

Odpiralni čas: od torika do petka od 15. do 19. ure, v soboto od 10. do 13. ure.